

REVISTA VALLESANA

PERIODICO QUINCENAL

SUSCRIPCIÓN. 1'00 pesetas trimesre
Número suelto: 15 céntimos.

REDACCIÓN: Calle Corró, 9
ADMINISTRACION: Calle Nueva, 18

FIESTA MAYOR

DIA 1

A las 12: Plaza Constitución, gran tronada.

DIA 2

Mañana, de 6 a 7: Diana por la Banda de Estella y Banda de Cornetas. A las 10: Oficio solemne, tocando la Banda de Estella. Tarde, a las 4: Concierto, plaza Verdager, por la citada Banda.

Casino.—Noche, a las 9: Comedia «Militares y Paisanos».

La Alhambra.—Noche, a las 11: Baile.

La Unión Liberal.—Mañana, a las 11: Danza, Noche, a las 11: Opera «Lohengrin».

Amigos de la Unión.—Mañana, a las 12: Danza. Tarde, a las 3: Concierto. Noche, a las 9: Concierto; a las 11: Baile de Ramos.

Orfeo Granollerí (calle Umbert).—Noche, a las 9: Conmemoración 2.º aniversario «Diada Senyera», maestro Mariano Bataller, champagne de honor y baile.

Campo Deportivo.—Copa Umbert, partido entre «Sport de Sans» y «Granollers S. C.»

DIA 3

Mañana, a las 10: Oficio solemne, tocando la Banda de Estella. A las 12: Sardanas, plaza Constitución, y tarde de 4 a 6: plaza Corona, por la misma Banda.

Casino.—Tarde y noche, Conciertos y bailes.

La Alhambra.—Mañana, a las 11: «Ball Matinal». Tarde, a las 6, y noche, a las 11: Baile, éste a beneficio del Santo Hospital y Asilo.

Centro Católico.—Noche, a las 10: Drama «Las euras del Mas».

La Unión Liberal.—Tarde, a las 3 y media: Concierto Orfeón, audición de seis composiciones nuevas, maestro Aurelio Font, y tarde y no-

che, baile, uno a beneficio del Santo Hospital y Asilo.

Amigos de la Unión.—Tarde, concierto y baile. Noche, baile de ramos,

Orfeo Granollerí.—Noche, a las 9 y media: Concierto, sardanas y baile.

DIA 4

Mañana, a las 12: Sardanas, y tarde, de 4 a 6: Concierto, plaza Constitución, por la Banda de Estella, y juegos japoneses, Noche, a las 9: Fuegos artificiales, cruce de las carreteras Barcelona-Masnou.

Casino.—Tarde, baile de Ramos beneficio Santo Hospital. Noche, a las 10: Opera «La Favorita».

La Alhambra.—Tarde y noche, bailes y concierto en el café.

La Unión Liberal.—Tarde y noche, bailes y concierto en el café,

Amigos de la Unión.—Tarde, concierto y baile de ramos. Noche, baile.

Orfeo Granollerí.—Noche, concierto, sardanas y baile.

DIA 5

Casino, La Alhambra. La Unión Liberal.—Tarde y noche, baile, y en las dos últimas, concierto en el café.

Orfeo Granollerí.—Noche, concierto, sardanas y baile.

Las orquestas, aumentadas, en el Casino, «Torrres», y día 5, Banda de Estella; en La Alhambra «La Catalana»; en La Unión Liberal, «La Moderna»; en el Orfeo Granollerí, «Unió Catalana», y en Amigos de la Unión, «La Unió Artística».

EL IDEAL

Luchamos por cosas baladíes, nos afanamos por asuntos insignificantes, pues con mayor motivo debemos interesarnos para alcanzar nuestra dicha terrena y si nos es posible la de nuestros semejantes.

Algo más grande hay en la vida que todas esas futesas a las que sacrificamos la paz de nuestra alma, la salud de nuestro cuerpo y la dignidad de nuestro nombre.

El hombre, como hombre, tiene una misión que cumplir. Por eso nos distinguimos de los irracionales, por eso somos hombres.

Sea grande, sea modesta la esfera en que se mueve cualquier ser humano tiene éste una misión y esta misión, consiste en realizar un ideal levantado.

La más ilustre personalidad, el más mísero de los hombres, a pesar de la diferencia de su posición social, de sus estudios, de sus relaciones, de la diversidad del campo en que cada uno se mueve dentro de la sociedad, tienen de común el ser hombres, el de pertenecer todos al género humano. Ni la riqueza del uno ni la miseria del otro puede hacerles borrar este origen común, este parentesco inmortal.

Según la esfera social en que nos movemos este ideal se diversifica, es diferente en cada uno. Si nos domina la ambición, nuestros afanes serán para llegar a la posición de las riquezas; si nos atraen las ciencias o las bellas-arts lucharemos para alcanzar la palma del sabio o la corona de laurel reservada al artista; si tenemos comercio, en que el nuestro sea el más próspero; si somos obreros manuales, en llegar a amos, o en percibir subido jornal; si la damos por la política, en que nuestras ideas predominen y triunfen, en escalar el poder.

Pero a pesar de la diferencia de estos ideales, hay de común el que todos luchamos por un ideal, y todos estos ideales concretos tienen de común lo que es propio en el fondo de todo ideal: salirse como quien dice, de la esfera en que se vive para alcanzar otra superior, mejor o más perfecta.

Precisamente lo que hace al hombre digno de ser hombre es el ideal por el cual se ve empujando a marchar hacia adelante, a ver en los horizontes futuros destellos de algo más perfecto, de algo superior a lo que le rodea.

Mientras vivamos esta vida procuremos realizar de la mejor manera el ideal natural que nos hemos propuesto, pero por sobre de este ideal nuestra mirada debe tender siempre hacia el

ideal de perfección moral y perfeccionándonos nosotros facilitar y empujar el perfeccionamiento de nuestros semejantes.

J. VIDAL Y JUMBERT.

DISPUTAIRES

(IMPRESIONS D'UNA EXCURSIÓ)

—...Doncs, Quiquet, ¿com vos ha probat l'excursió a Montalegre?—li diu en Tonet, son germà.

—Molt be, Tonet: he passat un dia felís... he disfrutat d'alló més veient moltes coses.

—Hauràs vist el bosc, el mar, Badalona i altres pobles de la costa...

—Sí; i també... una altra cosa que m'ha agradat força... potser més que tot lo dit. He vist el grandíós convent de Montalegre ont hi viuen uns frares que'n diuen de la Cartoixa.

—¿Frares?... I tant hi disfrutes i t'encisa lo veurer convents i frares?

—Te dic que m'ha agradat molt seguir la casa i celdes d'aqueixos frares i enraonar amb el Superior, que tot mos ho ha ensenyat.

—Bel... I ¿cuants son i a qué's dediquen aqueixos frares?

—Son como una setantena; i's dediquen a estudiar, pregar i fer penitencia.

—Bon ofici!... I ¿treballar?

—També treballen una bona part d'ells, que's diuen *Hermanos*, conreuant molta terra que es del convent.

—Així sí que's farán ben rics i embotxacarán aqueixos frares!

—Embotxaquen per a viurer ells, menjant magrament, no malgastant res, ni tenint vicis, com los tenen tans i tans que no son frares. I lo que 'ls sobra, ho reparteixen als pobres, feintne caritat.

—Vols dir, doncs, que no's van fer frares per ganduleria, per a no haver de treballar?...

—Te dic que no. Fora de les poques hores que tenen de dormir i menjar, treballen de cap, o be de mans, sens perdre i malgastar el temps, com ho fan molts, xerrant... i... d'altres maneres.

—Alesores se devien fer frares per a estar be i tenir més comoditats al convent que no pas a casa seva?

—¡Quin disbarat has dit! Aixó diuen los ignorants i maliciosos contraris dels frares. Has de considerar i entendre que 'ls frares de referencia

no fan més que dos àpats al dia, fan dues quà-resmes riguroses, menjen sempre de peix, se lleven a mitja nit i fan de voluntat moltes altres mortificacions i penitències.

—Doncs, deuen ésser gen que a casa seva no tenien pa per a menjar... i allí, al convent, al menys s'atipen be, sino de carn, de peix i llegums i altres viandes...

—No es tampoc pas veritat aixó que suposes. Sápigues que de dits frares, una bona part d'ells tenien pa que'ls hi sobrava a casa seva; i una altra bona part eren ben rics al mon tenint bona posició i falaguer pervindre segons va contar-me lo P. Superior.

—¿Are si qu'encare ho entenc menos!... Pogueu estar be i disfrutar a la seva joventut i ésser ben servits i recreats... ¿se fan frares per a patir i viurer per sempre més una vida mortificada i encongida?...

—Es aixís meteix, exactamet.

—Doncs ¡vaja! deuen ésser gen maniosa i curta de gambals per a no sebrer triar entre lo viurer amb comoditat a casa seva i l'estar malament per gust a un convent!

—No ho encertes pas. Aqueixos frares son tots gen instruïda i de bon seny. Alguns eren militars que havien arribat a generals; altres metges distingits, advocats de fama; altres tenint altres carreres de distinció.

—¿Be... be! Pitjor que pitjor: ¿no es una buxerria o ximpleta viurer tancats d'aqueixa manera i fer penitència tota la vida?...

—No s'ho pensen pas ells aixís. Diuen que'ls burros i ximplés i dignes de compassió, en tot cas, serán els que no pensen més que divertir-se, enriqueixen o be figurar al mon.

—¿Per qué?

—Perque (diuen) qu'es sabiesa i senyal de bon seny are, per un temps, patir, per a després de morts sempre gosar. I es ximpleta i beneiteria are gosar donant satisfacció a les passions i trepitjant la llei de Deu; i després, sempre més penar...

—Ja t'entenc: ¿vols dir que ho fan lo que fan per assegurar ben be el cel, i deslliurarse d'un infern al més enllà de la mort?...

—Ni més, ni menos: endevinat!

—Pro ¿si no son veritat aixó del cel i del infern, i morts ¡tururut! se troven enganyats?...

—Pro ells están ben convençuts que hi son: i ja t'he dit que son gen instruïda i de lletres i d'experiencia... ¿Que t'afigures tú que si's pensessin que *morta la cuca mort lo verí* i creguessin que tot se conclou en aquest mon, se farien pas frares i viurien com ja t'he explicat?...

—Ja ho veig: també tens raó. Pro si resulta

no ésser-hi una recompensa perdurable a l'altra vida, per a premiar sos sacrificis i bones obres, allora sí que s'els hi podrà ben dir: ¡Tontos! L'heu ben esgarrada en aquesta vida!

—Molt be: en canvi si resulten veritat com ho son, els premis i càstics d'una altra vida, podrán ben al·legrament exclamar: ¡nosaltres, sí, que l'hem ben tretal!... I vosaltres, los descreguts i viciosos, sí que l'heu ben equivocada predicant no més llibertinatge i impietat i cercant adelerats totes les vanitats del mon!...

An aixó, En Quimet no va sebrer que respondrer al seu germá... se va quedar tot pensatiu com aquell que rumia la *mostra*... i tots dos se'n anaren cap a dormir.

MICROS.

POLICROMES

(RETRUÉCANOS)

Diu un poeta: «En temps de les nacions bàrbres penjaven d'una creu als lladres; empro, al segle de les llums, del pit del lladre (o *males pessés*) penjen (a voltes) una creu».

D'un lloró's diu: Que sempre canta lo que sap, i mai sap lo que canta. També de les criatures que reciten de memoria... i d'altra gen gran que diuen coses que no entenen, se'ls hi pót dir amb bona veritat: Diuen lo que saben, i no saben lo que diuen.

Hi han homes xics, grans; i també homes grans, molt xics. Los primers son aquells que, xics de talla, alcen molt per son talent, virtut i demés bones qualitats. Los segons son aquells altres que *gegantejen* per sa estatura corporal i *nanegen* per sa petitesa intel·lectual, o moral.

Sobre d'una tomba hi havia escrita aquesta ben ideada inscripció cristiana: Per a que al morir pugués viurer, va viurer sempre com si hagués de morir. Ço es: Per a que després de mort, pugués amb seguretat assolir una *vida* de perdurable felicitat, va sempre, durant el curs de sa vida temporal en aquest mon, pensar en la mort i viurer preparat, segons les máximes de la religió cristiana, com si cada moment hagués de morir.

Es ben encertat aquell ditxo: L'home ha de menjar per a viurer, no pas viurer per a menjar.

Es dir: L'home que's deixa portar per la bona llum de la raó natural deurà sempre *menjar* i *beurer* com a medis per a refer les forces perdudes, conservar i donar creixensa a la vida material; no pas ferne una *fi*, com ho fan aquells subjectes anomenats *gastrònems* (in'abunden tans als nostres temps d'aqueixos!) quins, per sos desordres i excessos de gola, sembla talment que no més viuen per a menjar, poguent-se dir d'aitals que el seu *Deu es el ventre*.

Recordem be: que sempre un hom deu pensar lo que diu, mes no sempre deu dir lo que pensa. Lo primer ho demana la *veritat*, i a qui no ho fa se li diu *embustero*; lo altre ho exigeix la *prudencia*, i a qui ho practica, se l'anomena *prudent*, *pillo* (en bon sentit) i aprofitat en *gramàtica parda* i entès en *mundologia*.

A. E.

NARRACIONS HUMORÍSTIQUES

VÍCTIMA DE LA CIÈNCIA

Quan en Quimet hagué tornat d'estudiar el primer any de medicina a Barcelona, ja era tot un altre.

Seriós, pensatiu, amb aires d'home formal i sobretot retret de tothom, pareixia que a la Capital li havien donat betum de sabi.

—¡Uf, quin orgull!—deia la gent al veure'l passar amb el barret encastat al clatell i sense soltar paraula.—Total per haver estripat mitja dotzena de difunts ¡quánta beneiteria!

Mes ell serio que serio, sens pensar en altra cosa que'n ossos, tendons, muscles i nervis.

Un dia tot passejant pels vols del fossar del poble, doná una ullada a dins del clos, quedant-ne alegrament sorprés de lo que acabava de veure. Al peu mateix d'un ninxo on el fosser hi berenava tranquilament, s'hi destacava un hermos cap de mort, blanc, pelat, senceret, amb les barres mig badades i un nasset xato de primera.

Devant de tan important troballa, en Quimet no s'hi tingué de pensar gaire. Entrá resolt per entre aquell bosc de malveres i ravenisses, i tot seguit posá ma al excelent exemplar de closques humanes que la sort li presentava.

—¡Ep! ¿qué hi feu aquí?—digué boi mastegant una bocada de monjetes un home roig, escardalenc i amb un ull menys, el qual aprofitant-ne les estelles mig podrides de les caixes de morts,

feia bullir una olla plena de suc tot carregat de llunes.

—Si no us fes res, me'n enduria aquesta calavera—respongué molt content l'estudiant.

—Se'n guardarà bé prou de tocar res—saltá l'home de l'olla fent una gran collada.—Tot lo d'aquí es de molt respecte, i no puc consentir que se'n endugui sisquera una sola costella d'albat. ¿M'entén?

—¡Bah, no sigueu aixís!—replicá l'aprenent de metge.—Una pessetona no creuré pas que os vingui malament.

—¡Baldament fós un duro!—exclamá amb altívola dignitat l'enterramorts.—Ya sap tothom que no necessito pas anar de mala llei, que amb la gent que venen a'n aquest hort m'hi guanyo molt be la vida, gracies a Deu. Pró fins que minvessen els parraquians i tot, jo no soc un funcionari públic d'aquells que's deixen corrompre pel diner.

I aguaitant sempre per aquell ull viu de mustela, continuá bufant les maleïdes brases, que devall de l'olla de les monjetes desprenien una fetor de seu cremat que tapava'ls esperits.

Si en Quimet eixí del cementiri vençut, no per aixó es doná per convençut. Tota aquella tarda aná barrinant a més i millor el medi de lograr aquella veritable joia anatómica; aixís es que'n fer-se fosc ja tenia els seus plans tirats. Res tan senzill com apoderar-se'n quan ningú ho veuria.

Vingué la nit. Els carrers eren deserts, les cases tancades, el silenci sepulcral. Era una nit fosca com gola de llop, i sols de quan en quan se sentia'l cant de la meuca i el xiulet de l'óliva que renyava acompassadament desde'l cim del campanar. En Quimet caminava turbat i esporguít envers el cementiri, amb la pell com de gallina si bé amb el més ferm i decidit propòsit d'obtenir aquella preciosíssima prenda d'estudi. ¡Com l'ensenyaria als companys aquella calavera, una volta ben pulida i arreglada! ¡Un crani semblant no valdria menys de quinze duros! Apa, doncs, que la cosa valia la pena.

Al saltar l'escaixalada tapia del sagrat clós, a pesar de sa ferma despreocupació li vingueren esgarrifances. Alló ben mirat era un sacrilegi; i per aixó al trastornar en aquelles hores la pau i el repós de sos antepasats pera apoderar-se furtivament d'un dels seu membres, li començá a despertar escrúpols i crear remordiments. Mes ja era tard. Sols li mancava donar un petit salt desde l'única filera de ninxos que venien arrán de tapia, i prompte va trovar-se dins del fossaret.

La fosca era tan complerta, que no veia pas l'atributat estudiant el bossí de terra que trepitjava. A paupentes buscá l'objecte de son deliri, fins que afadigat i amb el suor rostre avall topá per fi amb la dura volta de la calavera. Amb un tremolí d'angoixa l'embolicá precipitadament en un mocador, tornant a saltar els ninxos esferit i panteijant com si la terra se li badés sota 'ls peus i tots els difunts eixissin enfadats a demanar-li compte de sa criminal acció.

Al arribar a casa després d'una correguda desesperada, estava més mort que viu. El respir li defallia, mentres sentia uns cops al cervell com si fossin martellades.

Per fi tot s'anà apaibagant. En Quimet se desvetllá penosament, i reparant satisfet en aquell bulto misteriós deixat estar damunt la taula, llençá un sospir de pregona emoció, exclamant ple de joia: «¡Per fi ja es meul!..... Allavors frissós va destapar el mocador de grans cuadros per a contemplar aquell hermós cap de mort que la casualitat li deparava a cambi de tantes engoixes, quan ¡oh, desesperació!..... s'havia equivocat al agafar-lo en mig la fosca.

Era l'olla del fesser posada cap-per-avall, amb son regalim de greixum i fumada per les estelles de les caixes de morts que servien usualment per a fer-hi bullir les monjetes.

HERMENEGILD CARRERA I MIRÓ

MUNDIALS

El cine i els jovenets.—El parlament de Bèlgica ha aprovat una llei prohibint als menors de setze anys l'assistència als cines. El mateix decret ha demanat la junta directiva de l'Associació de mestres de Madrid.—No hi ha cap dupte de que el cine tal com avui se representa es una escola de perversió de la joventut, singularment de l'edat de deu a setze anys. L'experiència de cada dia i les estadístiques modernes de criminalitat ens comproven desgraciadament d'una manera palpable la positiva influència de les películes cinematogràfiques en el desequilibri intel·lectual i moral dels jovenets. Per això aplaudim la llei del parlament Belga i la petició de l'Associació de mestres de Madrid: convé que de tot això ne prenguin nota els pares que no tenen escrúpol de que els seus fills freqüentin aquestes escoles de desmoralisació.

Els catòlics en el nou Govern d'Alemanya.—Malgrat les revoltes intestines de que es víctima

aquesta nació i son protestantisme, se veu clarament que l'esprit catòlic romà no hi minva ans bé hi arrela cada dia amb més intensitat. En el nou Govern hi han entrat quatre ministres catòlics, el doctor *Brauns* com a ministre del Treball, el senyor *Wirth* com a ministre d'Hisenda, *Hermes* de Provisions; i *Gicaberts* de Correos.

La processó de Corpus a Derry (Irlanda).—Després de 500 anys, de nou pogué ferse enguany en la ciutat de Derry, feude del protestantisme, la típica santíssima processó de Corpus, a causa d'haver sigut elegit arcalde el catòlic O'Deherthy. Al sortir la Custodia al carrer, davant del Senyor Bisbe i de tot el poble, l'esmentat arcalde agenollat dirigí a Jesús. Sagramentat aquestes paraules: «Sigau benvingut, aimat Senyor, a la ciutat de Derry, i en nom d'aquesta gran ciutat, oh gran Deu, Sobirà de cels i terra, jo'm poso davant de Vos. Jo us adoro amb tots els Angels. Us reconec com a Criador, Sobirà Senyor, principi i últim fi nostre. Us faig homenatge de mon ser, de ma vida.

Em someto a la vostra Santa voluntat i em consagro a vostre Sant Servei.»

Sant Gabriel de la Dolorosa.—El dia de l'Ascensió del Senyor fou canonitzat el Beat Gabriel de la Dolorosa, passionista, mort a la edat de 23 anys l'any 1862 en les montanyes dels Abruzos. A la festa de la canonització hi assistí un germà seu de 85 anys, essent l'objecte de l'admiració i aplaudiments de la nombrosíssima concurrència.—Es un cas verament extraordinari en l'història de les canonitzacions de l'Església Romana l'esser declarat tan aviat Sant un servent de Deu, després de sa mort.

CRONICA

Conforme reseñamos en otra sección, durante los días 1, 2, 3, 4 y 5 del próximo mes de Septiembre celebrará esta villa la tradicional Fiesta Mayor.

Los divinos oficios, que en los días 2 y 3 deberán celebrarse en el templo parroquial en honor de los patronos San Esteban Proto-mártir y San Plácido, serán ejecutados por la Banda de música del Batallón de Cazadores de Estella que dirige el inteligente maestro-director Sr. Ponsa.

Los sermones, han sido confiados al orador sagrado Rdo. Dr. D. Luis Viñas, Profesor del Colegio de San Miquel, de Vich.

■

Según manifestaciones que el Alcalde D. Paulino Torras hizo en la sesión del jueves pasado, pronto va ser un hecho la autorización de una escuela militar para instrucción de reclutas. Mejora de gran importancia para nuestra comarca, cuyas gestiones verificando con gran interés el digno Sr. Teniente Coronel del Batallón de Estella D. Gonzalo Garcia y el Alcalde Sr. Torras con el asentimiento de todos los concejales que componen el Ayuntamiento.

El jueves de la pasada semana tomó posesión de la notaria del difunto Molar (Q. E. P.): el notario D. José Granell y Grau. Ha establecido su despacho en la calle del Obispo Reig, antes Riera, 7, 1.º.

En una callejuela, a que tiene salida la taberna de «can Girona» de la plaza del Cuartel, estalló, el lunes a las 9 de la noche, un petardo a lo que parece, produciendo fuerte detonación. Hubo el consiguiente susto. Algunas mujeres hubieron de ser auxiliadas. El jefe de la guardia-civil con algunas parejas acudió inmediatamente al lugar del suceso.

Uno de los días de la anterior semana hubo un amago de incendio en la fábrica de agramar cáñamo situado al lado del cuartel de la guardia-civil.

COMARCALES

CALDAS DE MONTBUY

L'hermosa vila de Caldas de Montbuy está disfrutent de vida plena en tots los ordres, que's manifesten per les grans millores que van obrantse tots els dies.

Anant per la carretera de Granollers s'admira la fàbrica en construcció de D. Joan Cortés qui, trasladant-la de Tarrassa aquí, ha portat nova font de riquesa: hi ha habilitada una immensa quadra en la que hi treballen gran nombre de noies amb condicions les més esplèndides, que diuen molt a favor del Sr. Cortés.

—Toquen ja a son terme los treballs de construcció de les sis cases de gust modern, higièriques, espaioses i boniques que la Excma. Sra. Marquesa de Caldas de Montbuy regala al Magnífic Ajuntament per a habitació dels senyors Mestres i senyores Mestres Nacionals de la vila. Aquesta obra importantíssima, el chalet de D. Manuel Henrich i l'edifici del Sindicat Agrícola, encare per estrenar, imprimeixen al carrer de Font i Boet un tó elegant i distingit, de tal manera que de continuar les construccions per aquest estil serà un dels millors de Caldas.

—Tant l'Ajuntament com els propietaris donan gran impuls a la urbanització de les aceres dels carrers de Pi Margall i Major; tot fa presentir que per l'Aplech, els forasters s'en emportarán boníssima impressió de polidesa de Caldas.

—Es digne de tota alabança el zel del Rnt. Sr. Ecónom de la parroquia, qui després de grans treballs i diligències ha obtingut de la Rma. Superiora General de les Germanes Darderes, Vetlladores de Malalts, que vingan a establir-se a Caldas per a cuidado, alivi i consol dels que sofreixen, aquestes bones Germanes. S'ha constituït una comisió formada pel Sr. Alcalde D. Josep Ventura; D. Domingo Regassol, Secretari del Ajuntament; don Avelino Xalabarder, Secretari del Jutjat; D. Francisco Torras i Sayol, Degá de la M. I. Junta de Obra i Administrador de la Santa Magestat; D. Francisco Segalés, Administrador de Sant Antoni Abat, i D. Josep Masclans i Boy, administrador del Sant Crist, quins presidits pel Rnt. Sr. Ecónom, entendrán amb tot lo referent a la instal·lació de tant benèfic Institut.

—S'anuncia pel dia 30 la boda del distingit i simpàtic jove D. Francisco Torras i Pedragosa amb la gentil senyoreta Rosa Tomás i Vilanova; de la posició i bones relacions de abdues famílies pod esperarse un séquit numeros i distingit.

UN CALDERÍ.

LLERONA

De perdurable recordança serà per a tots el veïns de Llerona la festa celebrada el diumenge prop-passat, dia 22 d'Agost.

Al tritlleig de les campanes sortia del temple parroquial, a les 4 de la tarde, religiosa processó formada per llarga filera, amb atxes, d'homes i dones, joves i donzelles, nens i nenes de la feligresia, portant ses banderes les Administracions, sos penons les Filles de Maria, germandat de Sant Sebastiá i Cofradia de la Minerva. Seguía l'acreditada Banda de música del Batalló de Estella; més enrera, sota tálam, lo Sr. Ecónom, Rnt. Jaume Franquet, assistit de rectors veïns i altres capellans amics; al últim figuraven les Autoritats de la localitat.

Arrivats al lloc aparellat i ornamentat ont hi 'havia la Imatge del Sagrat Cor, se va fer la solemnia benedicció de la mateixa. Finida, retorná la processó cap a l'Esglesia als aorts armoniosos de l'esmentada Banda, portant los joves la preuada Imatge del Cor Santíssim per a esser entronitzada en son altar, de bell nou construït, col·locat en la Capella del Santíssim de dita parroquia. Arrivats al temple parroquial, amb exposició del Santíssim, fou cantat un seriós trisagi per la Banda de referencia, amb veus i música. Seguidament se fa l'acte de consagració del poble de Llerona al Cor Sacratíssim; i acabá la funció religiosa amb la Reserva i Benedicció de Sagrament acompanyada d'un espetec vibrant de *Marxa real...* Per concloure la festa, lo zelós Sr. Ecónom amb enfevoritzat parlament doná les gracies als seus feligresos tots per l'assistencia i cooperació a la ressenyada festa.

¡Que per sempre hi regni el Cor de Jesús al poble religiós de Llerona que tan entusiastament vullgué i sapiugué entronitzar-lo i proclamar-lo *son Rei* lo dia esmentat. Llerona 23 Agost de 1920.

EL CORRESPONSAL.

BANCO DE GRANOLLERS

Capital: 2 MILLONES DE PESETAS

DIRECCIÓN TELEGRÁFICA: BANCO

Cuentas corrientes en moneda nacional y extranjera.—Descuento, cobro y negociación de letras sobre todas las plazas de España y del extranjero.—Préstamos sobre valores.—Aperturas de cuentas de crédito con garantía de valores de cotización corriente.—Compra-venta en las Bolsas de España de toda clase de fondos públicos y valores industriales.—Negociación, cobro y descuento de cupones y títulos amortizados.—Admisión de depósito en valores —Cambio de monedas.

EL BANCO DA TODA CLASE DE FACILIDADES PARA LA COMPRA-VENTA DE MERCANCIAS

J. A. Clavé, 34 ☼ GRANOLLERS ☼ Teléfono 50

Abonos químicos Importación de primeras materias. Superfosfatos minerales, amoníacos. Nitratos de sosa y sales potásicas.

FABRICACION ESPECIAL DE MATERIAS ORGÁNICAS EN CANOVELLAS

GUANO

Marca de

fábrica

VALLESA

COMPRA Y VENTA DE CEREALES Y HARINAS

AGUAS PARA ARRENDAR

LUIS SERRA Y GUARDIA

DESPACHO CENTRAL: Ricoma, 79 y 81. — SUCURSAL: Las Franquesas, Teléfono 145, — GRANOLLERS

DISPONIBLE

GRAN FONDA "EL UNIVERSO"
DE
CARLOS PUIGRODON

Comidas a todas horas. — Gran salón café y espléndidas habitaciones.
LIMPIEZA Y ECONOMIA

Calle Prat de la Riba, 9 y 11. — Teléfono 31. — GRANOLLERS

SABÓ

BARANGÉ

BARCELONA - GRANOLLERS - GIRONA

CUCALA Y SALA, S. A.**ALGARROBAS - CEREALES - SALVADOS**

CASA EN BARCELONA: Sicilia, 92.—Teléfono 1062 S. P.
 SUCURSALES: Granollers, Prim, 81.—Castellón, Paseo Ribalta,

EL SEGURO DE SALUD
 LO CONSTITUYEN SIN DISPUTA LA V

**PILDORAS
 POPE**

CONTRA
**ANEMIA · CLOROSIS
 NEURASTENIA
 DRETUBERCULOSIS
 INAPETENCIA
 Y EN SU CONVALESCENCIAS**

NINGUN OTRO REMEDIO IGUALA SU EFICACIA
 CERTIFICANLO MÉDICOS Y ENFERMOS

De venta en las principales farmacias
 CONCESIONARIO: JOSÉ M. TOPRES BARCELONA

FRANCISCO CUCURELLA
 IMPRESOR

Calle Corró, 9

GRANOLLERS

Francisco J. de Benavent

MÉDICO HOMEÓPATA

CONSULTA DE 10 A 1

Montserrat, 24. -- Caldas de Montbuy

Los mejores

MUEBLES

los vende la

CASA POU

Calle de José A. Clavé, 35 (Carretera). — GRANOLLERS